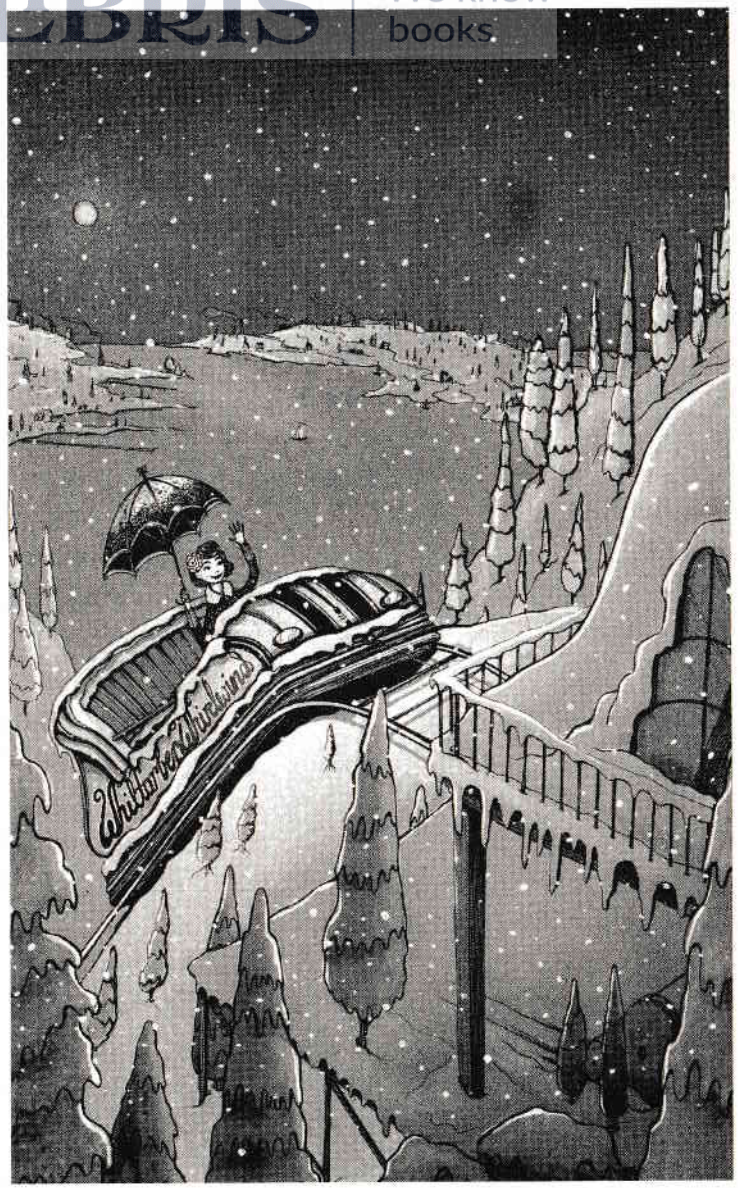
LIBRIS | We know books

KATE MILFORD

MISTERUL DIN HANUL PUNGAȘILOR

Ilustrații de Jaime Zollars

Traducere din limba engleză de Cătălin Georgescu

corint junior
—2021—

LIBRIS | We know books

frățior sau micuța surioară de peste mări va veni în familie, este posibil ca acest lucru să se întâmple când Griffin va avea patru sau cinci ani. Abia așteptăm să mergem toți trei în China să-l aducem pe cel mai nou membru al familiei.

Nenumărate mulțumiri merg, ca de obicei, către genialii mei cititori de probă, Edie și Luci Paczkowski, Julia Zeh și Emma Humphrey; la fel de nenumărate mulțumiri, către grupul meu de critici: Lisa Amowitz, Heidi Ayarbe, Pippa Bayliss, Linda Budzinski, Dhonielle Clayton, Lindsay Eland, Cathy Giordano, Trish Heng, Cynthia Kennedy Henzel și Christine Johnson. Sunt profund îndatorată lui Kru Brandon Levi de la Evolution Muay Thai, pentru că m-a lăsat să scriu despre cealaltă viață a sa, secretă, din Nagspeake. Lui Ann Behar și Lynne Polvino, care au crezut în această carte încă de pe vremea când era un rezumat prost făcut. Sunt datoare pe veci. Lui Barry Goldblatt: mulțumesc că ai crezut în mine. Sper să te fac mândru de mine.

Lui Nathan, care mă iubește și când sunt într-o formă mai proastă decât un rezumat slab, și lui Griffin, copilul care chiar mă lasă să lucrez și la altceva decât la scutecele lui – sunteți cele mai dragi ființe și vă iubesc.

CUPRINS

unu	HANUL PUNGAȘILOR	5
doi	MEDDY	35
trei	PUNGAȘUL	62
patru	EMPORIUMUL	95
cinci	PRIBEAGUL ȘI APARIȚIILE	129
șase	TREI HOȚII	160
șapte	TRUCUL NOCTURNULUI	184
opt	PLUM	210
nouă	POVESTEA LUI OCHI ȘI VIDRĂ	236
zece	AJUNUL CRĂCIUNULUI	280
unsprezece	CAPCANE	321
doisprezece	POVESTEA DOMNULUI VINCE	356
treisprezece	ÎNCLEȘTĂRI ÎN LUPTĂ	386
paisprezece	ULTIMUL TRANSPORT AL LUI DOC HOLYSTONE	415
cincisprezece	PLECĂRI	434
	CUVÂNTUL AUTORULUI	444

LIBRIS | We know books

Redactare: Simina Bălășoiu
Tehnoredactare computerizată: Crina Niculescu
Corectură: Rodica Crețu

Kate Milford, GREENGLASS HOUSE
Copyright © 2014 by Kate Milfords
Illustrations copyright © 2014 by Jaime Zollars
Published by arrangement with Clarion Books, an imprint of
Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr.54A, București.
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILFORD, KATE
Misterul din Hanul Pungașilor / Kate Milford ; il. de Jaime Zollars ; trad. din lb. engleză de Cătălin Georgescu. - București : Corint Junior, 2021
ISBN 978-973-128-772-0

I. Zollars, Jaime (il.)
II. Georgescu, Cătălin (trad.)

821.111

unu
HANUL PUNGAȘILOR

Dacă ai de gând să administrezi un hotel într-un oraș de contrabandiști, există două modalități prin care poți face asta: una bună și una proastă.

În primul rând, ar trebui să renunți la obiceiul de a pune prea multe întrebări. Apoi, probabil că nu ar trebui să te ocupi de un întreg hotel dacă vrei bani. Bandiții sunt mereu pe punctul de a se umple de bani dacă găsesc un cumpărător pentru cele opt baxuri de rezerve de stilou care scriu în nuanțe interzise de verde, dar niciodată nu au bani *acum*. Dacă ai de gând să administrezi un hotel pentru contrabandiști, ar trebui să-ți iei un registru contabil mare, dar să-ți asumi că, indiferent ce vei scrie în el, în realitate vei fi plătit în rezerve de stilou. Asta dacă ești norocos. La fel de bine s-ar putea să fii plătit în ceva chiar și mai inutil de atât.

Milo Pine nu se ocupa de administrarea vreunui hotel pentru pungași și contrabandiști, însă părinții lui, da.

LIBRIS We know books

De fapt, era un han; un conac imens și dărăpănat, care arăta ca și cum ar fi fost încropit din resturi de la o grămadă de conace diferite, dintr-o mulțime de orașe diferite. Se numea Greenglass House și era așezat pe coasta unui deal care trona deasupra unui estuar cu porturi, un mic district construit jumătate pe țărm, jumătate pe niște piloni înșirați ca dinții unui pieptene pe malurile râului Skidwrack. De la apă până la han puteai face fie o călătorie mai lungă, urcând dealul pe jos, fie una scurtă, cu funicularul care urca de la docul privat al hanului pe coasta abruptă a dealului Whilforber. Și, bineînțeles, hanul nu era doar pentru contrabandiști, dar aceștia erau cei care se arătau cel mai des pe acolo, prin urmare așa îl considera Milo.

Milo trăia la Greenglass House încă de când fusese adoptat de Nora și Ben Pine, pe când era doar un bebeluș. Aceea era dintotdeauna casa lui. Se obișnuise deja cu oamenii bizari care treceau pe la han, unii dintre ei întorcându-se în fiecare an, ca niște rude îndepărtate care își fac apariția de sărbători și în vacanțe, ca să te ciupească de obraji și apoi să dispară din nou. După doisprezece ani, devenise deja destul de bun în a prezice cine avea să apară și când. Contrabandiștii erau ca gâzele sau ca legumele. Aveau anotimpurile lor. De aceea fu atât de ciudat atunci când vechiul și imensul clopot de pe verandă, cel conectat la scripetele care trăgea vagonetul funicularului, începu să sune.

La rândul lui, sunetul vechiului clopot de fier își schimba tonalitatea în funcție de anotimp și de momentul

zilei. Seara aceea, prima din vacanța de iarnă, era geroasă și rece și tocmai începuse să ningă. Clopotul scotea, și el, sunete reci. Sunase ca o înghițitură de aer rece.

Milo își ridică privirea de la măsuța la care tocmai se căznea cu o problemă de matematică. Îi plăcea să scape cât mai repede de temele pentru acasă, astfel încât să se poată bucura de restul vacanței fără să se mai gândească la școală. Se uită spre mama sa, care se lungise pe covorul din fața șemineului și citea.

— Vine cineva? întrebă el, neîncrezător.

Doamna Pine se ridică în picioare, își luă cartea sub braț și, mergând în holul de la intrare, se uită pe fereastra de lângă ușă.

— Cineva vrea să urce. Hai să pornim funicularul.

— Dar noi nu avem niciodată oaspeți în prima săptămână de vacanță, protestă Milo.

Simțea cum în stomac îi crește o vagă senzație de neliniște și încercă să scape de ea. Nu era posibil ca vacanțele să se rateze atât de repede, nu-i așa? Erau abia câteva ore de când coborâse de pe șalupa care îi ducea și-i aducea pe copiii din Quayside de la școală.

— Ei bine, nu, nu foarte des, zise doamna Pine în timp ce-și lega șireturile la bocanci, dar nu pentru că avem o regulă în acest sens. Pur și simplu așa se nimerește de obicei.

— Dar e *vacanță*!

Mama sa ridică din umeri și își luă haina.

— Hai, copile. Fii bărbat. Nu-ți lăsa mama să iasă în frig singură.

LIBRIS | We know books

Ah, veșnica și atotputernica placă *fii bărbat*. Milo se ridică în picioare nemulțumit, șoptind încetișor „*vacanță vacanță vacanță*“ în timp ce se târa spre ea. Abia ce-și terminase temele pentru acasă. Asta ar fi trebuit să însemne că nu mai are responsabilități, cel puțin o vreme.

Clopotul sună din nou. Milo se lăsă pradă frustrării, oprindu-se în mijlocul holului încălțat doar cu un bocanc și slobozind un strigăt furios, cu palmele făcute pâlnie la gură.

Doamna Pine așteptă cu brațele încrucișate ca el să termine.

— Ți-ai vărsat năduful? îl întrebă cu blândețe, în timp ce Milo se strâmbă. Știu că nu e ceva obișnuit, adăugă ea, și mai știu și că nu-ți place atunci când lucrurile nu se întâmplă așa cum te-ai aștepta tu.

Se aplecă să pescuiască din coșul din spatele ușii o lanternă.

— Dar, hei, gândește-te că surprizele nu trebuie să fie neapărat neplăcute.

Faptul că ceea ce spunea ea părea logic nu avu darul de a schimba felul în care se simțea Milo, bineînțeles. Înghiți însă în sec și termină cu îmbrăcatul pentru a ieși afară. Își urmă mama pe verandă și apoi de-a lungul peluzei până la spărtura din zidul întunecat format din mestecenii albi și pinii albastru-vezui care acopereau coasta dealului. Acolo, în inima întunericului, vegetația lăsase locul unei pardoseli de piatră.

Întreaga lui viață, încă de când era mic copil, Milo fusese deranjat peste măsură de schimbările bruște de

plan. Deranjat e puțin spus. Surprizele îi dădeau, în cel mai bun caz, o stare de neliniște. Acum, pe măsură ce pășea cu greu prin zăpada proaspătă și gerul aspru pentru a aduce un străin în vârful dealului, un străin neanunțat pentru care va trebui să muncească exact atunci când tot ceea ce-și dorea era o săptămână liniștită cu părinții săi, având toată casa la dispoziție... ei bine, lucrul acesta făcuse ca neliniștea lui să fie la fel de greu de suportat ca o panică.

Lumina lanternei străpunse umbrele întunecate, care licăriră și se transformară în forme aurii; doamna Pine aprinsese lumina în micul pavilion pitit sub copaci la capătul șinei ferate.

Șina ferată începea la o sută de metri mai jos, pe malul râului. Erau și alte metode de a ajunge jos, pe fundul strâmtorii, sau pentru a ajunge de jos până în vârf. Mai exista și o scară abruptă și întortocheată care urca mai mult sau mai puțin paralel cu șina ferată și ajungea la același pavilion. Mai era, de asemenea, și o șosea care șerpuia dinspre han și coasta dealului până jos, în mijlocul orașului, iar călătoria dura cam douăzeci de minute. Însă doar Milo, părinții săi și doamna Caraway, bucătăreasa hanului, foloseau câteodată șoseaua. Oaspeții nu veneau dinspre oraș. Oaspeții veneau pe râu, uneori cu propriile lor bărci, alteori plătind pe unul dintre zecile de marinari bătrâni din Quayside Harbors dispuși să ducă în bărcile lor la fel de bătrâne ca ei, pentru câțiva dolari, pe cineva până la Greenglass House. Având de ales între a fi trași pe panta abruptă într-o cașcarabetă antică ce arăta ca o mașinuță de bâlci dementă și supradimensionată

LIBRIS We know

ce mergea pe șine sau a urca cele trei sute zece trepte (Milo le numărase), ei alegeau întotdeauna prima variantă.

În pavilionul cu pardoseală pietruită se afla o bancă, un șopron și șinele de oțel ale funicularului. Doamna Pine descuie șopronul, iar Milo o urmă înăuntru până în locul în care cablul greoi care se întindea între șine se încolăcea pe osia gigantică a scripetelui. Mulțumită unei harababuri complexe de mecanisme, odată ce puneai în funcțiune scripetele, acesta făcea singur tot ceea ce trebuia pentru a trage vagonul pe pantă în sus. Era însă vechi, iar maneta avea tendința de a se bloca. Era mai ușor de pornit cu două perechi de mâini.

Milo împreună cu mama sa apucară levierul.

— Unu, doi, trei! numără Milo, împingându-l amândoi într-un suflet înainte.

Metalul rece al scripetelui mârâi ca un câine bătrân, iar mecanismul se puse în mișcare.

În timp ce aștepta, împreună cu doamna Pine, ca vagonetul să parcurgă, huruind, drumul anevoios până în vârful dealului, Milo se întreba ce fel de persoane le va aduce acesta. Acolo veneau contrabandiști de toate tipurile, dar, bineînțeles, la han mai veneau și marinari sau călători, fără nicio legătură cu contrabandiștii. Dar acest lucru nu se întâmpla foarte des – și nu se întâmplase aproape niciodată iarna, când Skidwrack și toate estuarele sale înghețau atât de des.

Pe când se gândea la lucrurile acestea, șiraguri șerpuite de luminițe albe și sclipitoare ca niște licurici se treziră la

viață, încadrând pavilionul și întinzându-se în vale de-a lungul scărilor. Mama sa se îndreptă de șale, după ce le băgă în priză.

— Ce crezi că avem de data asta? Un elf fugit de la Polul Nord? Un vânzător de pușți de jucărie? Un traficant de lichior de ouă? întrebă ea. Cel care ghicește cel mai aproape de adevăr câștigă o înghețată de cacao. Cel care pierde o face.

— Cum se numesc bulbii aceia de floare pe care ți-i trimite mereu bunica de Crăciun și care-ți plac ție atât de mult?

— Narcise?

— Da. O să fie un tip cu un întreg cargobot de narcise. Și de șosete. Unele verzi cu dungi roz.

Scrâșnetului de la cablul înfășurat pe scripete i se alătură un geamăt gros. Puteai să-ți dai seama unde se afla vagonul după modul în care se schimbau sunetele pe care le scotea. Milo își imagină felinarul pe lângă care ar fi trebuit să treacă vagonul în acel moment.

— Șosete verzi cu roz?

— Da. Probabil știe deja că sunt o idee proastă, dar s-a trezit cu ele pe cap. A fost forțat să ia marfa – ba nu, a fost păcălit să o facă –, iar acum, dacă nu o poate transporta, e un om ruinat. Deja încearcă să-și dea seama cum ar putea să-i convingă pe oameni să schimbe coșurile de Paște cu niște șosete.

Milo se aplecă peste balustrada pavilionului și scrută cu privirea prin ninsoarea tot mai deasă, printre crengile înghețate de pin și mesteacăn, încercând să vadă

LIBRIS We know

vagonetul și pe pasagerul acestuia. Încă nu se vedeau, dar după vibrația șinelor își putea da seama că acum ajunseseră pe cea mai abruptă porțiune a traseului.

— De asemenea, și-a programat o serie de întâlniri săptămâna asta. Redactori de revistă, vreo vedetă TV mai ciudată, în încercarea de a transforma verdele cu dungi roz într-o mare modă pentru anul următor. A, și o companie de teatru de păpuși.

Se aplecă din nou peste balustradă, suficient cât să-i cadă pe pleoape câțiva fulgi de zăpadă care rataseră acoperișul. Iată-l: botul metalic de culoare albastră al vagonetului, cu dungile sport de culoare argintie (desenate cu câțiva ani în urmă de Milo împreună cu tatăl său, laolaltă cu numele mașinăriei, *Whilforber Whirlwind*, pe laterale). Și apoi, un moment mai târziu, iată și pasagerul: un om deșirat cu o pălărie de fetru și un palton simplu, de culoare neagră. Milo îi adăugă, în minte, și o pereche de ochelari de soare cu rame imense pe nas.

Se bosumflă. Străinul arăta, în mod dezamăgitor, ca un bunic. Poate un pic și ca un profesor.

— Nu știu ce să zic, remarcă doamna Pine, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Milo, nu aș putea crede că tipul ăsta și-ar încerca norocul cu ceva verde cu dungi roz. Scutură din cap. Hai, puștiule. Pune-ți zâmbetul de „bun venit".

— Urăsc asta, murmură Milo.

Se ridică însă în picioare și încercă să pară voios atunci când *Whirlwind* urcă ultima porțiune de drum până la pavilion. Apropiindu-se, străinul le păru încă și mai plictisitor. Cu pălărie obișnuită, palton obișnuit, față obișnuită,

geamantan albastru obișnuit, îndesat bine în portbagajul vagonetului. Totuși în spatele ochelarilor se ascundea o privire luminoasă și pătrunzătoare, care pendula între doamna Pine și Milo.

Milo simțea că prinde puteri. Mereu era așa la început, ori de câte ori cei din familia Pine întâlneau pe cineva nou. Puteai să ghicești gândurile acelei persoane: *unul dintre ei nu seamănă deloc cu ceilalți.* Străinul acesta ascundea această reacție mai bine decât majoritatea, hotărât lucru; expresia feței nu i se schimbase deloc, dar asta nu însemna că nu se gândește la lucrul ăsta. *Cum a ajuns un copil chinez în Nagspeake, iar doamna aceea e mama lui? Cu siguranță este adoptat.*

Vagonetul ajunse în sfârșit la capătul cursei, cu hurducături, aproape lovindu-l pe pasager cu fața de bordul capitonat al vagonetului *Whilforber Whirlwind.*

— Bună, spuse zâmbitoare mama lui Milo, în timp ce bărbatul coborî și se scutură de zăpada acumulată pe umeri. Bine ai venit la Greenglass House. Eu sunt Nora Pine, iar acesta este fiul meu, Milo.

— Mulțumesc, spuse străinul cu o voce la fel de plictisitoare ca el. Numele meu este Vinge. De Cary Vinge.

Ei bine, se gândi Milo cu amărăciune, măcar are un nume interesant.

— Vă duc eu valiza, domnule Vinge.

— O, nu, nu este nevoie, spuse domnul Vinge imediat ce Milo se repezi spre valiză. Lasă-mă pe mine s-o duc. E destul de grea.

LIBRIS We know

O apucă de mâner și o ridică. Se vede treaba că era destul de grea, întrucât domnul Vinge fu nevoit să se sprijine cu un picior de vagonet ca s-o poată ridica.

Acesta fu și momentul în care mama lui Milo aruncă o privire plină de înțelesuri spre el. Neînțelegând la ce se referă, Milo se uită din nou la străin. Apoi observă: o șosetă colorată strident în portocaliu și roșu-închis, vizibilă pentru o fracțiune de secundă, cât se opintise domnul Vinge să scoată valiza. În orice caz, combinația dintre portocaliu și roșu-închis era chiar și mai ciudată decât combinația imaginată de Milo, cu verde și roz.

— Se pare că îți sunt datoare cu o înghețată cu cacao, șopti doamna Pine, apoi spuse cu voce tare: pe aici, domnule Vinge. Haideți să vă scoatem din zăpada asta.

Tatăl lui Milo îi aștepta pe verandă.

— Hei, salut!, spuse el, dând noroc cu el cu o mână și luându-i valiza cu cealaltă. Ben Pine este numele meu. O noapte nu tocmai grozavă pentru călătorii, nu-i așa?

— O, nu-i chiar așa de rea, răspunse domnul Vinge în vreme ce păși înăuntru și se descotorosea de palton.

— Ați ajuns la timp, continuă tatăl lui Milo. La meteo spuneau că la noapte este posibil să cadă un strat de zăpadă de 20-30 de centimetri.

De Cary Vinge zâmbi. Era un zâmbet abia schițat, unul fugitiv, dar se văzuse pe fața lui pentru un moment. Fusese ca și cum îi făcea plăcere să rămână înzăpezit, practic de unul singur, într-o cabană izolată aflată într-o zonă neumblată a orașului.

— Serios?

Milo se gândi că zâmbetul fusese ciudat, dar, în fond și la urma urmei, tipul ăsta avea un nume ciudat și purta șosete ciudate. Poate că era pur și simplu un ciudat și atât.

— Pun de o cafea sau o ciocolată caldă, spuse domnul Pine în timp ce-l conducea pe domnul Vinge prin sufragerie către scări. Permiteți-mi să vă arăt camera, iar apoi vă vom aduce cu drag ceva sus sau poate doriți să vă încălziți aici, la foc.

— Cât timp credeți că veți sta la noi? întrebă doamna Pine din spatele său.

Domnul Vinge făcu o pauză, cu piciorul pe prima treaptă.

— Cred că asta depinde de mai multe lucruri. Aveți nevoie să știți de acum?

— Nu. Dumneavoastră sunteți singurul oaspete în acest moment.

Domnul Vinge dădu din cap:

— În cazul acesta, vă voi spune mai încolo.

Milo îi urmă pe tatăl său și pe oaspete pe scări. Hanul avea cinci niveluri principale. Livingul, sufrageria și bucătăria – toate fiind mari, deschise și cu uși de trecere dintr-una într-alta – se aflau la parter. Familia Pine locuia la etajul doi, iar camerele de oaspeți ocupau etajele trei, patru și cinci. Scara care făcea legătura între ele era largă, cu balustrade sculptate de o parte și de alta. La fiecare etaj avea câte o platformă după care se întorcea, astfel încât fiecare urcare avea o alta deasupra ei, iar fiecare platformă avea câte un vitraliu.